

LA MALA DONA. (UN FET REAL)

Tener lista la cena, lucir hermosa, ser dulce e interesante, arreglar bien la casa, cuidar de los hijos, mostrarte siempre feliz. No molestar al marido con tus pequeños problemas...

Aquesta era la guia de la bona esposa fa uns anys. No parlaven de donar-li gust al llit perquè el llit era pecat, però “hacerle sentir en el paraíso” podia interpretar-se com una indicació semblant.

I això és el que feia la mala dona, o per donar-li un nom, la Palmi. Reescalfava el sopar fins que l’home es dignava arribar a casa amb algunes copes de més, lluià tot lo maca que podia amb una brusa comprada al mercadillo, tenia el pis de seixanta metres el més net que podia i cuidava dels tres fills. Per descomptat mai no molestava al seu marit amb els seus petits problemes.

El que no podia era “mostrarse siempre feliz” perquè no ho era i tampoc es veia amb cor de portar a la bèstia del seu marit, (alcohòlic, ignorant i agressiu), al paradís.

Cert que l’home es buscava el paradís per compte seva i un parell de vegades a la setmana se’l veia a la porta d’una casa dedicada a vendre gomes y lavages a l’espera d’alguna dona comprensiva. Però aquesta és una altra història i l’home no parava de queixar-se del poc disposada que estava la Palmi a acompanyar-lo al paradís.

L’home es va queixar a la seva mare i a les germanes i als cunyats i ells es van cuidar d’anar escampant pel barri, que la Palmi era una mala dona que no complia amb les necessitats bàsiques i lògiques del seu marit.

Tres mesos després no podia comprar mig quilo de sardina sense sentir-se dir alguna inconveniència.

Desesperada, la dona va anar al metge. Volia una pastilla per tenir ganes de follar amb el seu marit. El metge, era dona, i feminista, i més llesta que la fam, i va anar estirant de la llengua a l’averkonyida i culpabilitzada Palmi.

En acabar la visita, la doctora sabia que a part de sortir a pallissa setmanal, i d’aguantar les diàries borrarxeres del seu príncep blau, el molt cabró, quan li donava per escarmentar-la, la treia del llit i tal com estava, amb camisó o calces, la deixava al balcó. Si se’n recordava, l’anava a buscar al cap d’unes hores i aleshores se la follava.

Ja ho deia la Palmi, él es un buen hombre, la culpa es mía porque no tengo ganas...

La doctora no va donar-li cap pastilla però li va regalar unes tisoires afilades. S’ignora si la Palmi va usar-les alguna vegada.

PUC

Jo tinc un llop a dintre. El vaig parir una nit, quan la meva mare va entrar a l’habitació i em va resoldre uns problemes de matemàtiques. Abans de sopar li havia demanat al pare però no se’n va sortir. La mare no va dir res però després mentre mon pare veia la tele, va entrar i silenciosament, gairebé d’amagat, em va explicar la lliçó. Ella sabia resoldre els problemes i explicar-me’ls però no havia dit res. No pas davant el marit. La mare no podia saber més que el pare. Llei de vida.

Al matí següent, el llop ja em burxava la panxa.

És fàcil alimentar un llop. A cada putada que et fan, alguna cosa surt de tu que l’alimenta. Hi ha tantes putades que la majoria de llops tenen sobrepès. Però també es fàcil oblidar-te d’ell i donar-li cada vegada una llet més desnatada, sense substància. La família, els amics, el noi que t’enamora i et pessiga el mugró i et posa la pell de gallina. L’afalac... Jo valc molt sabeu? Ho diu tothom. Sóc llesta, sóc divertida i, sobre tot, sóc maca, molt maca. I un dia el llop es va adormir. I ara, estic com la mare.

Molt de tant en tant, sento com el llop respira. Segueix viu. Però atontat com jo i la família i el noi que em grata el mugró i que ja no em posa la pell de gallina... Som una colla d’atontats, un país d’atontats, una humanitat atontada.

Queden dues opcions. Gaudir del món tal com és i l’hem fet o revelar-se, tornar a alimentar al pobre i famèlic llop que porto dintre i convertir-me en una salvatge. La comoditat o el que sóc realment. Una tipa mal educada, provocadora, insociable, que seria capaç de tallar-l’hi els collons a un admirador mentre li ric la gràcia, agressiva i dolça alhora, filla i mare i àvia i persona. No és tan difícil, caram, només cal mantenir-se a l’aguait i no deixar-se entabanar per les rebaixes.

M’acompanya algú? Perquè decididament, de gran, vull ser una salvatge i m’agradaria tenir una petita manada.